

Bezejmenný

Aleš Votava

BEZEJMENNÝ

Aleš Votava

Text a obálka © 2015 Aleš Votava

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-048-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-049-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-050-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PŘÍBĚH PSANÝ SILOU VÍRY V TO, ŽE I
JEDNOTLIVEC DOKÁŽE VYBOJOVAT
BUDOUCNOST VŠEM OSTATNÍM.

Prolog

Zahalená postava v těžkém cestovním plášti se brodí sněhem a podpírá přitom svou drobnější společnici. Jejich kroky jsou stejně úporné, jako jejich dech a i počasí je dnes očividně proti nim.

„Už tam budeme! Vydrž ještě, už jen kousek!“ mužský hlas pobízí svou společnici, ale ta se mu zhroutí v náručí.

„Nemohu... dítě chce ven... nejde to, už to... nevydržím!“ žena se třese a zavravorá.

„Odpusť,“ zašeptá muž a provede oba posledními metry sněhové závěje, „ještě kousek, musíme být uvnitř dřívě, než to začne,“ ona pouze přikývne a nechá se dál podpírat.

Zahalená dvojice se dobelhá, navzdory silnému větru, do jeskyně před nimi. Muž však nezastavuje a drží tempo, kterým ji, způsobuje nemalou bolest. Křičí a nařiká, ale on pokračuje, jako by byl snad ze železa a neměl žádné city. „Vydrž to, nemáme na výběr,“ žena nemá sílu se s ním přít a on ji dovleče skrz několik vzájemně propojených jeskyní, zastaví se až uprostřed jedné z nich a shodí z ramen svůj plášť. Rozloží jej na zem a s posvátnou úctou na něj položí svou družku. Jeho netečný výraz je rázem ta tam a po tvářích se mu skutálí několik slz.

„Neměj strach, drahý..., neváhej a udělej to. Mé utrpení neprijde nazmar, bude-li náš syn žít,“ žena mělce dýchá a on se nad ni nakloní: „Tohle nedokážu, já... mám takový strach! Co když selžu a *ta věc* bude

volná?“ muž se třese, nikoli následkem absence svého pláště a ona jej pohladí po tváři: „Neselžeš, ty nikdy,“ její víra v něj je bezmezná a on těžce polkne: „Tedy budiž. Ať už se s námi stane cokoli, navždy tě budu milovat, má nejdražší Ys,“ rozechvělými rty ji políbí na čelo, rozloučí se tím s životem jejím i svým a začne. Už dávno není cesty zpět a on se rozpláče. Sáhne k opasku a v rukou se mu objeví krátká dýka.

„Bože, dej mi sílu to dokončit! Ta věc se nikdy nesmí dostat na svobodu a my ji zastavíme tady a teď!“ levou rukou podloží ženě zátylek hlavy a trpělivě počká, než od ní dostane mentální pokyn.

Konej.

Ostří dýky opiše krátký oblouk a on jej vrazí až po rukojeť do jejího bijícího srdce. Pohled mu zakalí slzy a propukne v bezuzdný pláč. Celý svět pro něj v ten okamžik přestane existovat a on zapomene i na úkol, který musí dokončit.

Nepřestávej! Nikdy nebude místa, kde by na tebe má láska nedosáhla.

Muž ucítí slábnoucí přítomnost své milované a to mu dodá sil nepropadnout beznaději. Zavře oči scéně, kterou nedokáže snést, a zatvrdí se: „Já jsem moc! Já jsem síla a neustanu, dokud s posledním dechem nesplním svou povinnost!“ vše záleží na tomto okamžiku a již není místo pro emoce. Celou myslí se zaměří na kouzlo, které se svou ženou připravili, a dá do něj vše. Své tělo, mysl i duši. Jeskyně se zalije oslnivým zlatým světlem a následně hustou temnotou. Tyto dvě mocnosti se střetnou a proběhne zápas.

Zápas o jednu, možná všechny duše světa.

ČÁST PRVNÍ - POVSTÁNÍ ZLA

NEKLIDNÝ SPÁNEK

TERITORIUM ORKŮ

Paprsky slunce dopadaly na tvrdou tvář, která nikdy nepoznala mnoho laskavého chování. Její majitel nesl hrdě jméno Falcon a jeho bystré oči příliš nezapadaly do měřítka, řekněme zbytečně nekomplikované rasy orků.

Falcon, byl přes dva metry vysoký, drsný a respektovaný válečník klanu orků s názvem Jizvitelé. Jako většina svého druhu byl samý sval i šlacha a tím pádem zdědil sílu i bojové nadání po svých předcích. Rysy orkovy tváře byly velmi hrubé stejně, jako jeho povaha i život. Barva kůže nesla odstín kůry stromu, lehce porostlé mechem a v prostředí hlubokých lesů skvěle splývala s okolím. Jeho výsadní postavení bylo v čele válečníků, a i když se již dlouho nad orky nerozhořel otevřený plamen války, bylo ho v čele válečníků stále třeba. Jeho přínos pro klan byl veliký. Trénoval budoucí válečníky a to byl velmi vážený a respektovaný post. Falcon měl sice již mládí za sebou, ale nikdo, kdo nechtěl dostat pořádný výprask, by si o tom nedovolil před ním mluvit. Schopnostmi byl stále na vrcholu a léta zkušeností je jen utvrdily.

Jizvitelé žili na východní části světadílů v zemi, která patřila rase orků. Území klanu se rozprostíralo v

údolí, ze dvou stran obklopeném horami, třetí jezerem. Jediná cesta po pevnině, kterou se k nim dalo dostat, byla pečlivě hlídána a nebyl dobrý nápad přibližovat se k nim, ať už z přátelských, nebo nepřátelských důvodů.

Falcon, právě vyřezával ozdoby z kosti uloveného jelena, když zahlédl, jak se k němu přibližuje náčelník klanu. Jeho jméno bylo Undar a vzhledem připomínal medvěda, protože to byl největší i nejmohutnější ork klanu s ohromnými rameny, které zastrašily už nejednoho protivníka. Byl to statečný i všemi respektovaný válečník a vedl právem všechny Jizvitele. Falcon o místo náčelníka nikdy neusiloval, ale každý v klanu věděl, že se jím mohl klidně stát. On se však rozhodl, že nebude následovat cestu svého otce, který byl náčelníkem před Undarem, poněvadž moc nad ostatními ho nijak nepřitahovala. Měl své žáky a byl víceméně spokojený. Bavil se tím, že jim dával zabrat přesně tak, jako dostával v mládí on, a předat své schopnosti dál mu přišlo jako dobrý důvod žít.

Undar přistoupí k o pár let staršímu orkovi a kývne mu na pozdrav. Ten z úcty k náčelníkovi vstane a pokývne zpátky. Odloží výrobu ozdoby a čeká. Undar si povzdechne ve své mateřštině, která je stejně hrubá, jako způsoby těch, jenž jí hovoří: „Slyšel už jsi o včerejší bitce se sousedním klanem? Zatraceně! Říkal jsem těm idiotům, ať se vyhnou našemu území. Ale to oni ne!“ velký ork sevře pěsti, „ten nejtupější ork od Trhačů vzal dva své patolízaly a vyrazil schválně na naše území vyvolat nějakou šarvátku. Myslím, že mu říkali Grell. Jen tak si k nám příkrácel a začal urážet strážce, co

zrovna hlídaly. Zpočátku je ignorovali, ale když Grell zařval, že jsou všichni zbabělci, strhla se mela.“

Falcon si odfrkne: „Kolik se jich od nás na ně vrhlo?“

„Na stráži byli čtyři válečníci. Naštěstí ale měli Grell a jeho banda dost rozumu na to, aby nevytahovali zbraně. Vyřešilo se to proto tradičním ručním způsobem.“ Falcon mávne rukou: „Jejich klika, dyby vytáhli zbraně, živí by nevodešli,“ odmlčí se a přivře oči, „hádám, že kvůli takový prkotině za mnou ale nejdeš,“ zavrčí netrpělivě, ne však takovým tónem, aby ho rozhněval. Nevyplatí se jen tak pro nic za nic urazit vůdce klanu a on to dobře ví.

„Chci se zeptat, jak si vedou tví žáci,“ Undar má vážný hlas, ale je v něm cítit nervozita. Falcon se na okamžik zamyslí: „Všichni, až na dva, jsou rození válečníci a já věřím, že budou dělat čest svým rodinám i klanu,“ řekne jistým hlasem a čeká Undarovu reakci. Ten zareaguje přesně tak, jak očekával.

„A ti dva... o nich mluvíš co?“ náčelník nepatrně přešlápne na místě.

„Tvá krev,“ Falcon se k Undarově nelibosti odmlčí a ten vysune výhružně čelist. Raději ho proto více nepokouší: „Tví synové jsou nejlepší z mejch žáků, ale jejich otec je ještě bude muset naučit bojovat hlavou,“ odpoví mu Falcon, který očividně celou dobu věděl, co chce Undar slyšet. Náčelník se zašklebí, jako kdyby snědl něco zkaženého, přikývne a rychle odkráčí pryč. Falcon se usměje nad tím, jaký oba výtečníci dostanou za okamžik od Undara výprask a pustí je všechny z hlavy.

Po náčelníkově odchodu Falcon dokončí ozdobu, od jejíž výroby byl vyrušen, nabrousí si nůž a vrátí se do svého obydlí. Cestou pozdraví pár známých, ale u nikoho neprohodí více než pár slov. Doma se položí na lehátko a za soumraku usne. Jeho spánek je však velmi neklidný a v polovině noci ho z něj nečekaně vytrhne velmi živá představa. Válečník si je hned jistý, že se s ním děje něco podivného a zaškube sebou.

Ve své vizi se ork vznáší nad scénou, která se odehrává pod ním. Obraz je rozostřený a Falcon to cítí tak, že je svědkem bitvy mezi dvěma mocnostmi. Na jedné straně je muž zalitý zlatým světlem, na druhé temná entita, kroutící se a rozpínající do všech směrů. Ta je mu veskrze odporná, i když vidí jen její obrysy a nemusí dlouze uvažovat o svém favoritovi. Kde se boj odehrává, nedokáže ani odhadnout a pouze sleduje, co se bude dít.

Proti démonu (podle Falconových zkušeností to nic jiného být nemůže) stojí rozmazaný válečník v světlé zbroji, jeho tvář je neurčitá a on sotva stačí odrážet jak útoky mentální, tak údery mocné temnoty. Boj to není dlouhý a podle orkova odhadu moc příliš nepotrvá. Válečník nemá proti tak silnému protivníku velkou šanci, ale nezbývá mu nic jiného než bojovat. Za okamžik je přemožen, sražen k zemi beze zbraně, odhozen mocným útokem. Temnota vítězně vykřikne připravena zasadit smrtící úder, v tom okamžiku se však stane cosi podivného. Válečnickovu zlatou auru

moci naplní bílé světlo a Falcon si všimne éterické siluety, která do něj vstoupí. Takto posílen oslňuje démona jen svou přítomností, ten se svíjí a ječí bolestí. Válečník nemešká, využije výhody a udělá nemyslitelné. Rozběhne se, beze zbraně, vstříc temnotě a Falcon si zakryje paží oči. Temnota se s jekotem zhustí do stabilnější podoby a obě mocnosti se srazí ve výbuchu obrovské uvolněné energie.

Falcon otevře oči až poté, co výbuch odezní a před ním zůstane jen temnota, po světle není ani památky. Temnota se chvěje, má problém udržet si pevný tvar a je jako vodopád, snažící se téci vodorovným směrem. Navzdory zjevnému nepohodlí si je však jista svým vítězstvím, šíleně vykřikne z tisíců odporných úst, které teď vyrůstají z celého jejího rozmazaného těla, a Falcon se otřese.

Co za démona může být tak mocného a odpudivého?

Světlo je zničeno, pohlceno temnotou stejně, jako síla jejího útoku a to není dobré. To je ovšem jen polovina pravdy a ork uslyší v mysli podivný hlas.

Něco jiného... není tím, čím se zdá být... pomoz... hledej!, poslední slovo je úporný výkřik a Falcona rozbolí hlava z pouhé intenzity onoho zvuku. Vize se náhle začne měnit. Temnota se rozplývá a nahradí ji lidské novorozeně. Všechno ostatní je mlhavé, ale dítě je vidět jasně. Hlavně oči, ty jediné mu řeknou vše, co potřebuje vědět.

Jeho oči jsou bez bělma i zorniček a jsou ebenově černé, jako ta nejhlubší noc.

Vize je přerušena a Falcon se probere z transu. Je zalit potem, neschopen pohybu a ochromený strachem z toho, co viděl. Ví, že to bylo dozajista skutečné a stalo se to dnes v noci. On sám sice nikdy žádnou vizi neměl, ale od jednoho stařešiny klanu o nich slyšel vyprávět. Nic jiného to být podle něj nemohlo a on prokleje svět za to, že si nevybral pro své vize někoho jiného. Když se uklidní natolik, aby mohl vstát, ihned si zavolá jednoho z válečníků se zprávou k Undarovi o slyšení. Víc na nic nečeká, obleče si prostou bederní roušku, přistoupí ke stojanu na zdi svého příbytku a sundá z něj své brnění. To je vyrobené z tvrdé kůže a chrání svého majitele na většině zranitelných míst.

Spodní část brnění se skládá z vysokých okovaných bot, chrániče holení, lýtek, kolen a stehen. Střední část chrání hrud', žaludek, páteř, orkovi slabiny a předloktí. Ramena překrývá masivní chránič silné, na sobě navrstvené kůže a mezi jednotlivými vrstvami jsou tenké plátky oceli. Ruce ork vsune do kožených rukavic bez prstů, které chrání i zápěstí a jako bonus mají okovaný hřbet ruky. Každá část brnění je nezávislá na ostatních a umožňuje nositeli značnou volnost pohybu - na úkor bezpečnosti. Zbroj nechrání úplně celé tělo a proti lučištníkům je nevýhodná. Není však určena pro člověka, ale pro mnohem odolnějšího orka, kterým Falcon bezesporu je. Jeho rasu většinou obyčejné zranění ani nezpomalí a u něj to platilo dvojnásob. Ork si překontroluje usazení jednotlivých dílů zbroje a spokojeně zavrní. Kožená zbroj načervenalé barvy mu sedí stále perfektně a on se v ní cítí tak dobře, jako v ničem jiném. Jeden díl mu však ještě schází a on sáhne

po své přilbě. Ta je velice zvláštní a Falcon se pokochá pohledem.

Přilba se skládá z žebrovaného ocelového základu, který je uvnitř vystlaný kůží, kvůli tlumení úderů a pohodlnosti. Svým tvarem překrývá celou hlavu (mimo tváře) s výjimkou svislých otvorů přes uši. Bez nich by byla znatelně zhoršena schopnost sluchu a to Falcon nemá rád. Její základ je veskrze prostý, to zajímavé je teprve na ní. Přes kovovou přilbu je připevněna hlava šavlozubého tygra v lebce a horní patro zubů přesahuje orkovo čelo. Její kožešina splývá v útržcích až vzadu na záda, nejlepší léta už má dávno za sebou, ale i to je součástí její hodnoty. Dvojice tygřích tesáků je po stranách očí a jsou zbroušeny tak, aby neubíraly rozhled a zbytečně se nelámaly. I přes tyto kompromisy jsou zcela nepřehlédnutelné a spodní část odhaleného patra zubů šelmy se zapíná pod bradou nositele na řemínek stejně, jako u jiné přilby. Celá přilba má (mimo obraného účelu) silný odstrašující efekt a díky ní již mnohokrát k boji vůbec nedošlo. Falcon si ji nasadí, zapne řemínek na bradě a je připravený. Za další udělá krok stranou a s nehranou pokorou poklekne před stojanem vyřezaným z kostí mamuta. Cizímu pozorovateli by to připomínalo jakýsi rituál a nemýlil by se. Jako poslední uchopí ze stojanu před sebou svou ohromnou obouruční sekeru a předlouhou chvíli ji něžně laská ve svém náručí.

„Budeme mít práci holka. Po dlouhý době si spolu zatancujem!“, přehodí si Skvostnou přes rameno a opustí svůj příbytek.

Falconova milovaná sekera je metr a půl dlouhá a její topůrko je vyrobeno z velmi vzácného ebenového dřeva. Ebenový strom je celý černý, dřevo má nesmírně tvrdé a výskyt pramalý. Falcon má sekeru z velice vzdáleného místa na severu lidského území a je jediný ork jejich klanu, který se podíval až tak daleko. Mimo zbroje s domem je to vlastně celý majetek, který vlastní, ale on si nikdy na nedostatek nestěžoval. Po své délce je topůrko okováno pláty oceli a pro pevný úchyt omotáno tmavými pásky kůže. Na konci topůrka je dvousečné půlkruhové ostří zdobené orkskými rytinami smrti. Obě půlměsíková ostří přesahují ve své polovině konec topůrka a sekera už od pohledu vzbuzuje strach a respekt. Stopy dávno zaschlé krve, vpité do leštěného topůrka a omotané kůže, pamatují mnohé a celkově je zbraň značně masivní. Falcon zbraň, které dal jméno Skvostná, miluje nadevše a daleko mimo bezpečí klanu by se bez ní osamocen nevydal. Připadal by si jako nahý.

Naposledy byl Falcon takhle vystrojený, když vedl ostatní válečníky do boje a jakmile ho venku spatří, rozlehnou se tábořem poplašené výkřiky. Každý koho cestou k náčelníkovu srubu potká, chce vědět, jestli bude povolán do boje. Falcon vždy jen zakroučí hlavou a jde dál. Klanem se nese vzrušené mumlání a občas i spekulace o tom, že se asi přeci jenom Falcon rozhodl vyzvat náčelníka na souboj. Ten totiž dál míří k jeho srubu a je připraven do bitvy.

Undar si ho ve dveřích obydlí znepokojeně prohlédne a i on si pomyslí, že ho možná přišel nakonec vyzvat o post vůdce. Falcon si všimne tvrdého pohledu

a zakroučí hlavou: „Nepřišel jsem tě zabít. Je tu jedna věc, vo kterou se musím osobně postarat a to tak, že hned. Neřeknu ti proč, ani kdy se vrátím, ale čekám, že mi nebudeš bránit,“ náčelníkovi se uleví, že nebude muset s přítelem bojovat a uvolní se.

„Děláš, jako by ti snad někdo v něčem dokázal zabránit, Falcone. I když jsem tvůj náčelník, beztak sis vždycky dělal, cos chtěl, ne? Tvé žáky předám dočasně někomu zkušenému, ten je bude prohánět místo tebe, dokud se nevrátíš. Teda jestli vůbec. Chceš někoho na cestu sebou?“ v odpověď se mu dostane prostého ne, Falcon se otočí a odejde. Undar zakroučí hlavou nad takovým zvláštním chováním, ale nechá ho jít. Falcon si vyžádá ve stájích koně a ignorujíc otázky ostatních beze slova odjede.

Falcon neví kam a pouze tuší proč, ale ve své mysli má neodkladnou touhu okamžitě se vydat na cestu. Bez ohlédnutí mine strážu u brány a něco mu určuje směr i myšlenky. Připadá mu sice, že jede pořád stejným směrem, ale ve skutečnosti mu kroky vedou informace, jež mu byly telepaticky poskytnuty skrze vizi. Střídavě jede a spí v sedle jako posedlý po celý týden a on i kůň odpočívají jen minimálně. Než jeho kůň padne vyčerpáním, ocitne se za hranicí lidského území a sveze se ze sedla. Při tom se udeří o tupý kámen do hlavy a jen silnější tělesná stavba orka ho zachrání od vážnějšího zranění. Přílbu při jízdě odložil den předtím a skončí proto v bezvědomí. Ve snu ho, při nedobrovolném odpočinku, navštěvují ony ebenové oči, které viděl v mysli každou noc i den jako posedlý a jeho snění je všechno, jen ne klidné.

Musím tě zabít, děj se, co děj.

Falcon se probudí uprostřed noci a nehezky zakleje. Na kletby používá jazyk lidí, je trefnější než ten orkský a hezky plyne z úst. Hlava ho bolí, jako kdyby v ní měl střep, a mátožně se postaví na nohy.

„Ale to jsou mi výrazy,“ Falcon sebou trhne a střetne se čelem s dvojicí postav. Oba jsou lidé a on sáhne – tedy sáhl by po své sekeře, kdyby mohl. Sekeru i helmu mají u sebe lidé a orkovu tvář zkříví hněv. Falcon zařve a instinkt ho vede do útoku i beze zbraně. Jeden z lidí ovšem zvedne ruku a on se zastaví, nohy ho odmítnou nést dál a zůstane vztekle stát na místě.

„Nepřišli jsme s tebou bojovat válečníku. Samozřejmě mi nemusíš věřit ani slovo ale nemáš na výběr. Proti mně nemáš šanci a tvůj odpor je zbytečný,“ člověk má na sobě dlouhý cestovní plášť a Falcon zkušeným okem pozná, že pod ním nemá žádnou těžkou zbroj. Usoudí, že ji se svými schopnostmi zřejmě nepotřebuje a zle se na něj podívá: „Pust mě a uvidíme, kdo nebude mít šanci, čaroději!“ dvojice lidí se po sobě podívá a druhý z nich udělá krok vpřed.

„Nech toho a uklidni se orku! Čaroděj tě má v hrsti, nemáš žádnou zbraň a chceme s tebou jen mluvit! Budeš rozumný, nebo jsi stejně tak tupý, jako zbytek tvé rasy?“ Slova orka ještě víc rozčílí a nebýt v pasti jednal by. Jeho šance jsou mu však jasné a prokleje oba lidi tím nejhorším způsobem.

„Co po mě chcete? S lidma se nemam o čem bavit!“ Falcon nevidí jediný důvod, ale čaroděj nesouhlasí: „V tom se ovšem mýlíš. Víím o tvé vizi a ta mě a mého přítele dovedla až k tobě. Zatím nechápu proč, ale my tři jsme se měli setkat a to je samo o sobě divné. Proč označil tebe? Jsi přece ork!“ čaroděj to řekne tak, že tím se vše vysvětluje a on je zmatený: „Co to má bejt? Vy dva jste měli tu vizi taky?“ oba lidé přikývnu a Falcon začíná být zvědavý, „když se uklidním, vrátíte mi moje věci? Mluvení je pro slečinky, jako jste vy dva, a já chci svojí sekeru!“ lidé si vymění pobavené pohledy a čaroděj spustí svou paži.

„Na sekeru zatím zapomeň a zůstaň na místě. Promluvíme si a nějak to vyřešíme.“ Falconovy nohy mu opětovně říkají pane a první myšlenka se znovu stočí k útoku. Čaroděj výhružně pozvedne prst a ork si povzdechne: „Ale nojo! Žádnej boj teda!“ oba své soky tím pobaví a druhý muž se na něj dokonce usměje: „Jsi veselá kopa, jak vidím. Třeba nebudeš až tak hrozný, velký a zlý ork,“ s tím Falcon v žádném případě nesouhlasí, ale nechá to být.

„Tak to vy dva už vybalte! Já viděl ty hrozný černý oči a vim prd, co to znamená! Ted' se tu mam navíc bavit s váma a to je teprv za trest!“ čaroděj i jeho kolega jen koulí očima a orkovo vystupování je dokonale rozhodí.

„Tedy omluv nás, ale tohle jsme vůbec nečekali! Jak to, že vůbec mluvíš po našem a máš tak ostrý jazyk? Mé jméno je Zeal a jak jsi správně pochopil, jsem mistr čaroděj. Vedle mě máš tu čest poznat rytíře Valianta. Oba dva jsme čekali prostoduchého orka a jsme

zmatení,“ Zeal je zdvořilý a Valiant vedle něj mu jde příkladem: „Jak řekl Zeal, mé jméno zní Valiant a jsem rytíř. Je mi ctí tě poznat. Nikdy jsem neměl možnost s žádným tvé rasy mluvit a podle všeho byly mé předsudky o orcích mylné,“ Valiant má na sobě rovněž dlouhý cestovní plášť s kápí staženou do čela a není moc poznat, co má pod ním. Pro zkušené oko se ovšem rýsuje pod pláštěm s kápí těžká plátová zbroj a orkovi potvrdí, že proti sobě má válečníka.

„Falcon z klanu Jizvitelů, víc vědět nemusíte,“ odbude si plytce představování a zbylé otázky ignoruje. Lidé to mlčky respektují a rytíř pokyne hlavou na důkaz uznání.

„Dobrá Falcone, rádi tě poznáváme a přejdeme rovnou k věci. Vše se má tak, že ona děsivá vize byla zpráva a dostali jsme ji jen my tři. Byla určena speciálně nám a předal nám ji někdo velmi významný. Ten někdo se jmenuje Araneus a podle nás to musel být onen válečník z vize. Zbytek jsou pouhé spekulace a dohady, ale tohle víme určitě: Araneuse i jeho ženu Yssayu už přes měsíc nikdo neviděl a jakoby zmizeli z povrchu zemského. Oba dva jsou v lidském světě nesmírně důležití a my musíme najít je, nebo alespoň to, co z nich zbylo,“ Valiant se napjatě odmlčí a zatne nepatrně pěsti. „Tohle vše je jasné, zaráží nás ovšem tvá přítomnost. Proč by Araneus posílal zprávu nějakému orkovi a co mělo znamenat ono dítě s temnýma očima? Jeho zpráva je více než nejasná a tohle je vše, co zatím víme,“ Valiant mluví s velkým respektem a Falcon usoudí, že na onom Araneusovi s Yssayu mu hodně záleží. Svou úlohu

v celé věci ovšem na rozdíl od nich chápe a je ve skrze prostá.

„Ty černý oči byli démona, nikdo jinej to bejt nemoh,“ usoudí nahlas a Valiant uznale pokývá hlavou: „Myslíme si to samé, ale nedochází nám souvislosti. Víme ovšem, odkud Araneus zprávu vyslal a Zeal ji vystopoval stejně, jako tebe. Ta zpráva přišla z hor na jihu země lidí, a pokud se tam objevili démoni, je naší povinností to prověřit. Je něco, co bys nám k tomu mohl říci, než ti vrátíme věci a necháme tě odejít? Démoni nejsou tvá starost a nemáš proto žádný důvod nás následovat,“ Valiant vidí věci jasně, ale Falcon výhružně zavrčí: „Pokavaď mi ten chlap poslal zprávu, nebude to náhoda. Toho vašeho Araneuse jsem už jednou potkal, příkráčel si to tenkrát k našemu klanu, vylákal mě tajně ven a mlel něco o spojenectví lidí a orků. Taková blbost! Jasně jsem mu podobný nesmysly rozmluvil a víckrát ho neviděl,“ Valiant se Zealem překvapeně zamrkají, ale on pokračuje, „už jsem tady a pudu hezky s váma dvěma! Démoni šmejdi, jsou starost pro všechny orky. A VY dvě slečinky, mě budete potřebovat, až přijde na věc a démoni vam pudou po krku. Kde je jeden, je jich dycky mnohem víc. Já a moje holka ty zmetky dobře známe!“ Falcon oba lidi zaskočí a šeptem se mezi sebou v rychlosti poradí. Jejich domluva je plná emocí a nakonec se oba zjevně shodnou.

„Tedy budiž, tvá slova jsou znepokojivá a žádost oprávněná. Pomoc, jistě zkušeného válečníka, vítáme, ale otázka důvěry mezi námi nějaký čas potrvá, to cítíš myslím stejně, že ano?“ zeptá se orka čaroděj a ohromný válečník souhlasí: „Si piš, že vam nevěřim,

ale zabít jste mě mohli už dávno. Na čáry ani moje sekera nestačí! U nás v klanu je klid a nepotřebuju mě tam. Zato taneček s démonama, ten si nechám líbit!“ ork se nahlas zasměje a lidé si s mražením uvědomí, že nežertuje. Orkův vzhled je dostatečně děsivý sám o sobě, ale zbroj, zbraň, ani přilba nepřebijí orkovu povahu. On je hádanka, na kterou neznají uspokojivou odpověď a je sporné, jestli bude přínosem, nebo další hrozbou. Araneus ho ovšem vybral z určitých důvodů, které ani po objasnění jejich vzájemného setkání, zatím nechápou. Shodli se, že to s ním prostě zkusí a uvidí se. Zeal je schopný se vypořádat s čímkoli, včetně ohromného orka, ale Valiant je stejně nervózní. Falcon je zcela nevypočitatelný a je ve hvězdách, co se mu honí hlavou. Přesto souhlasí.

„Přilbu ti vrátíme, ale zbraň zatím ne a nezkoušej se s námi dohadovat,“ Valiant je neoblomný a Falcon si odfrkne: „To chci vidět, jak si jí hodíš přes rameno a budeš s ní maširovat, hubeňoure!“ ork nepřestává provokovat, ale rytíř se jen usměje: „To nech na Zeala, náfuko,“ Falcon se s hraným výrazem urazí a natáhne ruce. Valiant mu hodí přilbu a drží mezi orkem stále uctivou vzdálenost.

„Pěkný kousek, toho tygra jsi skolil sám?“ zajímá se rytíř a ork přikývne: „Tou sekerou, kerou mi nechcete vrátit,“ odvětí naoko uraženě a Valiant se přistihne, že na něj zírá s úžasem.

„Nic tak ohromného jsem v akci neviděl. To s ní opravdu máváš v bitvě? Sám bych ji ani nezkoušel zvednout ze země.“ Falcon na to prohodí další sarkastickou poznámku a tentokrát se zasměje i Valiant.

Zeal neruší jejich seznamování a je skutečně překvapený z toho, jak se věci vyvíjejí. Že označeného orka najdou, byla pouhá otázka času, ale že v něm najdou spojence, by považoval za zcela nemožné. Za svůj dlouhý život se Zeal vyhýbal orkům stejně tak, jako každý jiný člověk s alespoň minimálním pudem sebezáchovy a nemínil to nějak měnit. Orky považovali lidé za barbary, stěží kultivovanější než zvířata a jejich rasa měla hroznou pověst. Tenhle ovšem vypadá slibně a jeho oči jsou tak bystré, že až nemohou patřit rase orků. Mág si pomyslí, že se má stále co učit a telepaticky pošle pro jejich odvoz.

Zvířata, která je odnesou na jih, jsou nedaleko a stačí jen počkat. Dlouhou chvíli si krátí tím, že pozoruje orka s rytířem a oba vypadají, že si padli do oka. Co dodat, prazvláštní setkání s ještě roztodivnějším tvorem.

„Do hodiny tu budeme mít odvoz. Zatím si odpočiňte,“ upozorní čaroděj rytíře s orkem. Ten vypadá zmateně, dožaduje se vysvětlení, a když se mu žádné nedostane, s brucením se uvelebí do trávy. Valiant si připevní na záda svůj štít a i když tuší, vyhlíží spolu s Falconem, jaký odvoz jim mág připravil. Čas se nepříjemně vleče a rytíř se pokusí s orkem navázat další rozhovor. Z počátku se ork moc nezapojuje a jen poslouchá, ale pak se přeci jen rozpovídá.

Řekne mu zběžně své postavení a pokračuje tím, že Jizvitelé i ostatní orci žijí nějakou dobu v relativním míru. Na oplátku rytíř odhalí, že se narodil jižně od